

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Albrechtné dr. Fejes Ibolya ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek, a dr. Tóth Erika ügyvéd (cím) által képviselt név Biztosító Zártkörűen működő Részvénytársaság (cím) alperes ellen, baleseti kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007 március 27. napján meghozott, 5.P.27.325/2005/14. számú ítélete ellen, az alperes részéről 16. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az élelemfeljavításra, ápolásra, gondozásra, nehezebb háztartási munkákra, kulturális és közlekedési többletköltségre megállapított kártérítést 1.080.200 (egymillió-nyolcvanezer-kettőszáz) forintra és ennek 2006 január 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára; a nem vagyoni kártérítést 1.954.686 (egymillió-kilencszázötvennégyezer-hatszáznyolcvanhat) forintra és ennek 2007 május 8. napjától a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára, a havi járadék összegét 2007 október 1. napjától kezdődően 23.000 (huszonháromezer) forintra leszállítja; míg a rehabilitációs költségek tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az alperes 2006 január 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat fizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a dologi károk, telefonköltségek, valamint a többleterő kifejtési járadék tekintetében hatályon kívül helyezi, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével 5.625.826 Ft és kamatai, továbbá 2007 március 1-jétől havi 73.015 Ft járadék megfizetésére kötelezte az alperest, míg a további keresetet elutasította. Tényként állapította meg, hogy a felperes gépjármű utasaként 2004 július 11-én közúti balesetet szenvedett. A balesetért felelős gépjármű felelősségbiztosítója az alperes jogelődje volt. A felperesnek a balesetben olyan sérülései keletkeztek, amelyek következtében mind a bal, mind a jobb agyféltekén végleges károsodásokat szenvedett, látótér kiesés következtében látászavara jelentkezett, két foga kitört, jobb kulcscsont törése deformitással gyógyult, bal lába egy centiméteres rövidülést, bal combizma sorvadást szenvedett, míg bal bokaizülete jelentősen deformálódott, boka ízületi mozgása súlyosan beszűkült, aminek következtében járása enyhén sántító. A felperes maradandó fogyatékosságot okozó sérülései összességükben 50 %-os munkaképesség-csökkenést eredményeztek, tanári munkakörének ellátása 30 %-os erőmegfeszítést igényel. A nehéz háztartási és fizikai munkában kisegítő igénybevétele szorul. Az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 339. § és 355. §-a alapján kötelezte kártérítésre. A dologi károk tekintetében mérlegeléssel 130.000 Ft-ban állapította meg a baleset során megsemmisült, illetve elveszett ingóságok értékét, és az alperest - a 30.000 Ft-os korábbi térítésére figyelemmel - további 100.000 Ft megfizetésére kötelezte. Az élelemfeljavítás költségeit a kórházi ápolás egy hónapos időtartamára napi 1.000 Ft-tal, további öt hónapra napi 500 Ft-tal vette figyelembe. Az így megállapított összesen 106.000 Ft-ból 34.000 Ft megtérítésére kötelezte az alperest, mivel korábban 72.000 Ft-ot megtérített. A szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság a felperes ápolását három hónapra, gondozását további három hónapra találta indokoltnak, az előbbi költségeit havi 40.000 Ft-ban, utóbbit pedig havi 20.000 Ft-ban fogadta el, és az alperes önkéntes teljesítésére figyelemmel 84.000 Ft, illetve 30.000 Ft kártérítést állapított meg. A felperes számlával igazolt 120.000 Ft-os fogászati költsége megtérítésére is kötelezte az alperest. Indokoltnak minősítette a felperes rehabilitációjának teljes 168.700 Ft-os költségét, mivel ez elősegítette a felperes gyorsabb felépülését, ezért ennek megtérítésére is kötelezte az alperest. A balesetet követő egy éves időtartamra indokoltnak találta a háztartási kisegítő igénybevétele, melynek havi összegét 15.000 Ft-ban állapította meg, ennek összesen 180.000 Ft-os költségéből, a 87.000 Ft-os térítésére figyelemmel 93.000 Ft megfizetésére kötelezte az alperest. A nehezebb háztartási munkákra 2005 július 12-től kezdődően havi 8.000 Ft járadékot vett alapul, így a 2007 február 28-ig lejárt 160.000 Ft megfizetéséről rendelkezett. Kulturális többletköltségként az elsőfokú bíróság hat hónapra havi 2.000 Ft-ot fogadott el, továbbá a megvásárolt televízió

értékének 50 %-át találta az alperesre átháríthatónak, mivel a felperes a lábadozását követően is használja a készüléket, továbbá azt rajta kívül más is használhatja. A lábadozási időszakban 52.500 Ft telefon többletköltséget állapított meg az elsőfokú bíróság, és a 14.000 Ft önkéntes teljesítésre figyelemmel 38.500 Ft megfizetésére kötelezte az alperest. A balesetet követő egy évre havi 15.000 Ft, azt követően pedig havi 25.000 Ft alapulvételével állapította meg a felperes közlekedési többletköltségét. A peren kívül megtérített 18.000 Ft-ot elszámolva összesen 662.000 Ft megfizetésére kötelezte az alperest. A fokozott erőfeszítéssel végzett munkára figyelemmel a felperes nettó keresetének 30%-a, összesen 683.664 Ft megtérítésére is kötelezte az alperest. A járadék kiszámításánál figyelemmel volt arra, hogy a felperes pedagógusként dolgozik, ezért 11 havi fokozott erőfeszítést vett alapul, így a járadék összegét havi 40.015 Ft-ban határozta meg. A felperest megillető baleseti járadékot a 8.000 Ft-os nehezebb háztartási munkákra, valamint a 25.000 Ft-os közlekedési többletköltségre megállapított összeggel együtt összesen 73.015 Ft-ban határozta meg. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperes által elszenvedett sérülésekkel és a jövőbeni lehetőségeinek beszűkülésével 5.000.000 Ft áll arányban. Ebből levonta a már megtérített 1.400.000 Ft-ot, ezért 3.600.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest. A felperes meghaladó keresetét azért utasította el, mert azt eltúlzottnak minősítette. Kimondta, hogy az alperes jogosult beszámítani bármely olyan teljesítését, amelyre az ítélet nem tér ki.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, és annak részbeni megváltoztatását, a kereset 826.000 Ft-ot meghaladó elutasítását, továbbá a fokozott erőfeszítési járadék tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Azért támadta az elsőfokú bíróság ítéletét, mert a felperes vagyoni és nem vagyoni kárait meghaladó kártérítés megfizetésére kötelezte. Kifogásolta, hogy az ítélet rendelkező része, valamint indokolása között számszaki eltérés mutatkozik, és a számítások levezetése híján az eltérés oka nem állapítható meg. Sérelmezte emellett, hogy az elsőfokú bíróság nem számolta el javára a nehezebb fizikai munkára önként megfizetett 95.000 Ft, valamint a kulturális többletköltségre térített 6.000 Ft kártérítést, továbbá a nem vagyoni károkra térített 3.000.000 Ft-ból csupán 1.400.000 Ft-ot vett figyelembe. Előadta, hogy a felperes a dologi kárai bekövetkezését, valamint a megsemmisült ingóságok értékét nem bizonyította, továbbá egyes vagyontárgyai elvesztéséből eredő kárát a vagyontárgyak eltulajdonítójával, és nem az alperessel szemben érvényesítheti. Kifogásolta, hogy az élelemfeljavítás költségénél az elsőfokú bíróság tévesen 31 napos kórházi ápolást vett alapul, a tényleges 16 nappal szemben. Vitatta mind az ápolási, mind a gondozási díj mértékét, mivel a felperes a kórházból való távozását követően egy hónappal az egyik lábát teljes súllyal terhelhette, és fokozatosan a másikat is, ezért nem szorult napi 24 órás ápolásra. A lábadozási időszak második felében a felperes csak minimálisan szorult gondozásra. Ezért az ápolási időszakra havi 20.000 Ft, a gondozási időszakra pedig havi 10.000 Ft kártérítés illeti a felperest, mely utóbbit az önkéntes teljesítéssel meg is térített. A rehabilitációs költségek teljes elutasítását azért kérte az alperes, mert álláspontja szerint a felperes kárenyhítési kötelezettsége körében a térítésmentes rehabilitációt lett volna köteles igénybe

venni. Kihangsúlyozta, hogy az alperes a társadalombiztosítás számára a hasonló támogatott egészségügyi szolgáltatások költségeire térítést nyújt, ezáltal a rehabilitáció költségeit kétszeresen térítené. Emellett vitássá tette a rehabilitáció orvosi indokolását is, mivel ezt a szakvélemény nem támasztotta alá. A nehezebb háztartási munkákra megállapított havi 8.000 Ft-os kártérítést nem tette vitássá, azonban sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság véghatáridő nélkül kötelezte a kártérítés megtérítésére, noha a szakvélemény szerint két év múlva szükséges az indokoltságot ellenőrizni. Vitatta, hogy a televízió beszerzési költségének 50 %-a rá áthárítható volna, figyelemmel arra, hogy ilyen költségeket csak a mozgásképtelen, ágyhoz kötött károsultak javára indokolt megtéríteni. Azért is támadta az elsőfokú bíróság döntését, mert a telefon többletköltséget bizonyítás nélkül, a felperes előadása alapján fogadta el. Azért is támadta az ítéletet, mert az elsőfokú bíróság a kórházban töltött időszakra is közlekedési többletköltség megtérítésére kötelezte. Emellett eltúlzottnak minősítette a havi 25.000 Ft-os kártérítést, figyelemmel arra, hogy csupán a közlekedéssel felmerülő költségtöbblet megtérítésére köteles. Kérte még, hogy a nehezebb háztartási munkákhoz hasonlóan a közlekedési többletköltségek tekintetében is véghatáridőt állapítson meg az ítélet tábla. Az erőmegfeszítési járadék tekintetében azért kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, mert az elsőfokú bíróság által beszerzett munkabér adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a felperes nettó béréből mennyi volt a táppénz, illetve a betegszabadságra jutó összeg és mennyi a munkában töltött időszakra járó munkabér. Kifogásolta emellett a szabadság megváltás, illetve 13. havi munkabér figyelembevételét a többlet erő kifejtési járadék alapjánál. A nem vagyoni kártérítést eltúlzottnak minősítette a baleset időpontjában fennállott ár- és értékviszonyokhoz képest. Álláspontja szerint az önként teljesített 3.000.000 Ft kártérítéssel kompenzálható a felperest ért nem vagyoni hátrányok.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezési kérelem teljesítését 6.000 Ft erejéig nem ellenezte, míg ezt meghaladóan az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Pp. 228. § (4) bekezdés értelmében, fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az ítélet marasztaló rendelkezése 826.000 Ft és havi 23.000 Ft járadék, továbbá elutasító rendelkezése a 3.220.697 Ft és havi 18.638 Ft járadék erejéig.

A Fővárosi Ítélet tábla megállapította, hogy a fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítélet tábla mindenképp előtt arra mutat rá, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem a Ptk. 339. §, hanem a Ptk. 345. §-án, valamint 190/2004. Korm. rendeleten alapul.

Az alperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a kórházi ápolás időszakára megállapított - napi összegét tekintve nem vitatott - térítést tévesen 31 napra vette figyelembe a ténylegesen kórházban töltött 16 nappal szemben. Mindezért az ítélet tábla a kórházi tartózkodást meghaladó 15 napra jutó élelemfeljavítási költséget összesen 7.500 Ft-tal leszállította.

A másodfokú bíróság egyetértett az alperes által az ápolási és gondozási díj tekintetében kifejtettekkel. A felperes a kórházból való távozást követően mozgáskorlátozott volt, de nem volt magatehetetlen, később, állapota javulása következtében kisebb mértékben szorult személye körüli gondoskodásra. Azt is mérlegelve, hogy a felperes ápolását, gondozását hozzátartozói végezték, a Fővárosi Ítéltábla az alperes által megjelölt havi 20.000 Ft-os, illetve 10.000 Ft-os ápolási, valamint gondozási költség megállapítását találta indokoltnak.

Alapítván azonban a fellebbezésében az alperes a rehabilitációs költségekre vonatkozó döntést. A Ptk. 355. § (4) bekezdéséből következően a kártérítés célja, hogy a károsultat olyan helyzetbe hozza, mintha a károsodás nem következett volna be. Ezért indokolt minden olyan költség, amely azt a célt szolgálja, hogy a felperes a baleset előtti egészségi állapotát mihamarabb megközelíthesse. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint általában nem várható el a károsulttól az, hogy az azonnali és hatékony, de térítésköteles egészségügyi ellátás helyett csupán azért vegyen igénybe olyan, kevésbé hatékony kezelést, amelynek megkezdésére még huzamosabb időn keresztül várakoznia is kell, mert azt a társadalombiztosítás téríti. A felperes kárenyhítési kötelezettsége körébe nem tartozott bele az ingyenes ellátás igénybevétele a térítéskötelessel szemben. Ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül kötelezte az alperest a rehabilitációs költségek megtérítésére.

Az alperes a felperes tagadásával szemben nem tudta bizonyítani, hogy a nehezebb háztartási munkákra önként teljesített 95.000 Ft-ot. Ezért nem volt lehetőség a marasztalás 95.000 Ft-tal történő leszállítására.

Az alperes fellebbezésében alappal sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általa térített 6.000 Ft-ot a kulturális többletköltség meghatározásánál figyelmen kívül hagyta, ezért - a felperes elismerésére is figyelemmel - az ítéltábla a marasztalási összeget leszállította.

Helyesen mutatott rá az alperes a fellebbezésében, hogy a televízió költségeit abban az esetben indokolt megállapítani, amennyiben a károsult életvitele teljes egészében megváltozott, mozgásképtelensége miatt szórakozási lehetősége a lakáson belül elérhető eszközökre, így televízióra korlátozódik. A felperes esetében azonban ez nem állapítható meg, így a készülék beszerezési költségei még részben sem háríthatók át az alperesre.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kórházban töltött időszakra is közlekedési többletköltséget állapított meg a felperes javára, figyelemmel arra, hogy ebben az időszakban a felperesnek ezzel összefüggésben költsége nem merült fel, ezért az erre az időszakra jutó 7.500 Ft erejéig tévesen marasztalta az alperest.

Emellett az ítéltábla a havi közlekedési többletköltség tekintetében nem találta okszerűnek az elsőfokú bíróság mérlegelését, mivel figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes a felperes közlekedési költségeinek csupán a megváltozott egészségi állapotával összefüggésben felmerülő költségtöbblet megtérítésére köteles. A más helységben való munkavégzéssel összefüggésben egyébként is szükségszerűen felmerülő költségek az alperesre nem háríthatók át. Emellett figyelemmel kell lenni a felperes munkavégzés rendjére is, egyrészt arra, hogy csak tanítási időszakban merülnek fel ilyen többletköltségei, másrészt pedig arra, hogy csak heti két

munkanapon kell vidékre utaznia. Mindezekre figyelemmel az alperes által a fellebbezésében elismert havi 15.000 Ft-ra szállította le a közlekedési költséget.

Nem találta alaposnak az ítélet tábla az alperes a véghatáridő megállapítására irányuló fellebbezési kérelmét. Amennyiben a két év múlva sorra kerülő felülvizsgálat azt állapítja meg, hogy a felperes nem szorul háztartási kisegítőre a nehezebb háztartási munkák végzése során, illetve közlekedése kevésbé nehezített, az esetben az alperes kérheti a járadék leszállítását az ezen a jogcímenen térített összeggel. Amennyiben az ítélet tábla véghatáridőt állapítana meg, és a felülvizsgálat továbbra is indokoltnak találná e tekintetben a háztartási kisegítő alkalmazását, úgy a felperes a járadék ismételt megállapítására kényszerülne.

Az alperes a nem vagyoni kártérítés tekintetében részben annak mértékét, részben az önkéntes teljesítés részleges figyelmen kívül hagyását sérelmezte. A felperest nem vagyoni károsodás érte, amely vagyoni eszközökkel nem mérhető. Így az ennek kiküszöbölésére nyújtható pénzbeli szolgáltatás, a kártérítés a bekövetkezett kárral valójában inadekvát. A nem vagyoni kártérítés célja az, hogy a károsult által elszenvedett nem vagyoni károsodások hozzávetőleges kiegyenlítéséről másnemű, pénzbeli eszközökkel gondoskodják. A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint a 2004 évi ár- és értékviszonyokat is figyelembe véve az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítés nem kirívóan eltúlzott a felperest ért nem vagyoni károsodás mértékéhez képest. Ezért annak leszállítására az ítélet tábla nem látott lehetőséget. Ugyanakkor az alperes által az első fokú ítéletet követően teljesített nem vagyoni kártérítést - a már korábban peren kívül teljesített 1.600.000 Ft-tal együtt el kell számolni az alperes javára. Ezért az ítélet tábla az alperes részteljesítéseit a Ptk. 293. §-a alapján előbb a Ptk. módosított 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatra, majd a kártérítési összegre számolta el, és a nem vagyoni kártérítést az így adódó 1.954.686 Ft-ra leszállította.

Az ítélet tábla az alperest 2007 október 1. napjától kötelezte a folyó baleseti járadék megfizetésére. Ezért a lejárt járadék összegét 2007 szeptember 30-ig terjedő időszakra számította akként, hogy az elsőfokú bíróság által közlekedési többletköltségre meghatározott összeget 387.000 Ft-ra leszállította, a nehezebb háztartási munkák ellenértékét 56.000 Ft-tal megemelte.

Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság anélkül kötelezte az ingóságokkal kapcsolatos vagyoni károk megtérítésére, hogy a felperes bizonyította volna kára bekövetkezését, annak a belesettől való okozati összefüggését, illetve kára mértékét. Ugyancsak kifogásolta a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítás nélkül fogadta el a felperes előadását a telefon többletköltségek tekintetében. Sérelmezte továbbá a többlet erő kifejtési járadék mértékét, mert vitássá tette az ennek alapjául figyelembe vett jövedelmet.

A Pp. 3. § (3) bekezdése azt írja elő, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási

indítvány elkészített voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 164. § (1) bekezdése kimondja, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Mivel az alperes a kártérítési felelősségének jogalapját nem, csupán a felperes kártérítési igényének mértékét vitatta, az utóbb idézett rendelkezésre figyelemmel a felperest annak bizonyítása terhelte, hogy milyen kárai keletkeztek.

Az idézett rendelkezésekre figyelemmel a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a balesetben vagyontárgyai semmisültek meg, vagy váltak használhatatlanná, illetve ezek milyen értéket képviseltek; milyen mértékű telefon többletköltsége keletkezett; elért jövedelméből mekkora hányadot eredményezett a rendkívüli munkateljesítmény. A felperes az e körben őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget. Az ingó károk és telefon költség-többlet körében bizonyítást egyáltalán nem ajánlott fel, míg az erőmegfeszítési járadék vonatkozásában becsatolt igazolások nem elégségesek a tényállás felderítéséhez. Azok alapján nem állapítható meg aggálytalanul, hogy a felperes tényleges munkavégzéssel milyen jövedelmet ért el. A Ptk. 356. § (3) bekezdése értelmében nem lehet az alperes javára figyelembe venni azt a jövedelmet, amelyet a felperes többlet erőfeszítés eredményeként ért el. Nyilvánvalóan nem minősül ilyen rendkívüli munkateljesítménnyel elért jövedelemnek a szabadság megváltás vagy a betegszabadságra járó bér, illetve a 13. havi bér, mivel ezek a juttatások nem tényleges munkavégzés eredményeként, hanem részben jogszabály alapján, részben megállapodás alapján illetik a munkavállalót. Ezért az erőmegfeszítési járadék alapjául nem a felperes teljes nettó bére, hanem csak a tényleges munkavégzés eredményeként elért jövedelme vehető figyelembe. A rendelkezésre álló peradatok alapján e járadékalap nem állapítható meg.

Mindennek a bizonyítatlanul maradása azonban nem értékelhető a felperes terhére az elsőfokú bíróság említett mulasztása miatt. A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében azért nem értékelhető a terhére, mert az elsőfokú bíróság elmulasztotta az e rendelkezésben számára előírt, a bizonyításra szoruló tények körére, a bizonyítási teherre, valamint a sikertelen bizonyítás következményeire vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének teljesítését.

Az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy a bizonyítás körében előírt tájékoztatási kötelezettség elmulasztása olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely a dologi károk, a telefonköltségek, valamint az erőmegfeszítési járadék tekintetében a fellebbezési eljárás során nem volt kiküszöbölhető. Emellett e körben a bizonyítás terjedelmes kiegészítése is szükséges. Mindezekre figyelemmel ebben a keretben a tárgyalást meg kell ismételni, és ki kell egészíteni.

Az e körben megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak mindenek előtt tájékoztatnia kell a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és

a sikertelen bizonyítás következményeiről. Ezután le kell folytatnia a felek által a dologi károk, telefonköltségek és erőmegfeszítési járadék tekintetében releváns bizonyítást. Ezt követően lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy e tekintetben is megalapozott döntést hozzon.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó 213. § (2) bekezdése alapján részítéletet hozott, és az érdemben felülbíráható rendelkezések tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg a dologi károk, telefonköltségek, továbbá a többlet erő kifejtési járadék tekintetében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte.

, 2007 október 17.

Dr. Molnár Ambrus s. k.a tanács elnöke Dr. Németh László s. k.előadó bíró Dr. Szücs József s. k.bíró

A kiadmány hitelül:Gosztola Edit Erzsébettsztviselő